

καὶ τρομάρα ξαφνική,
πού σκορποῦν ἔδω κι' ἔκει.

Βαρεῖτε τᾶλογα, φωναῖζον τότε
μὲ μοῦρη κίτρινη σὰν τὸ λεμόνι,
πίσω 'στὰ Φάρσαλα, συστρατιῶται,
κι' ὁ φράκτες χήμηξε καὶ μᾶς πλακόνει.

Μίσω τῆς φρίκης, μίσω τοῦ κρότου
πρόβαλ' ἔμπρός μας ὑπερνήρνας
σκιά μεγάλη τοῦ Δῶν Κισσώτου,
μὲ τοῦ Μαιβρίνου τὸ μέγα κρᾶνος.

Δὲν ἦσον μόνος ἐσὺ, Κισσῶτα,
πού, καθὼς λέγονε σύγχρον' ἰππῶται,
μόλις ἐκύτταξες ἀνεμοβούλους
εἰθὺς τοὺς νόμιξες ἔχθρῶν ὀμίλους.

Καὶ τῶρ' ἀκόμη σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους,
μεγάλης δόξης μεγάλους κράτας,
καὶ τῶν Ἑλλήνων βλεῖω τοὺς γόνους
νὰ πέρνουν γι' ἄλογα κι' ἰππείες τοὺς φράκτας.

Ἐρὲ τί τοὺς θέλαμε τίποτεος μελαδέες
νὰ 'δοῦμα μᾶχης κι' ἡμεῖς πείδον ; ...
τώρα παθαίνουνε κι' οἱ Τουρκαλάδες
μεταμορφώσεις τῶν Ὀβιδίων.

Μορφήν λαμβάνουν καὶ σχῆμα φράκτου,
ἑλάτης, πεύκης, λόφου, βουνοῦ,
βοῆν ἄγριαν τοῦ καταρράκτου,
φωνὴν ἄξιαν τοῦ πατινοῦ.

Καὶ σὰν ἀκούσετε καμμιὰ κουροῦνα
Τούρκου ἐφώναξε, βόλι θὰ πείσῃ...
κι' ὅπου κυτταξετε μὲ παπαροῦνα
θάνατι γιὰ σίγουρα Νιζάμη φείσι.

Βαρεῖτε τᾶλογα, φωναῖζον ὄλοι,
φράκτες ἔπρεβαλε, μυρίζε βόλι...
μὲ βόλια πολέμους καλλία νὰ λείπη
κι' ἡμεῖς δὲν εἶμαστε γιὰ καρδιοκτύπι.

Καὶ ὅτ' ἄν φυγὴν τοῦ Δομοκοῦ μέγαρα ξαφνικά,
βοή κι' ἀναμυρομπουλά,
κι' ἀπὸ τὰ μᾶζια 'ρίζαμε τὰ πυρομαχικά
κι' ἔβαλαμε μπαουλα,
καὶ βάρδα 'μπρός, φωναίξαμε, γιὰ νὰ περάσουν μπόγοι,
βαλιτσαις καὶ σακκίαις,
κι' ἄς κἀθεται νὰ χάνεται τὸ παλρο-σκυλλολόγι
μὲ τὴν παλρο-Τουρκία.

Τὰ ποδαράκια τὰ λεπτὰ κυρίων ντυλικιάτων
δὲν τὰ σπῆκονον βροχοῖ,
καὶ τίποτεοι ὄρασι προσπαθῶν νὰ σώσουν τὰ 'δικὰ των
οἱ νῆσι Τουρκομάχοι.

Γκιλὴν γκλᾶν ἐτρίλαν τὰ σπαθιά κλειθῶν Ἑλληνοπαίδων,
ἐσοῦσαν γυναικοπαῖδα, χηνοπούλα, παπάκια,
καὶ μὲς 'στ' ἀνακατώματα σπαθίων καὶ παντζεριδῶν
τρῆσι παντζεριδῶς κ' ὀλῆσαν κι' ὀρῆσαν τὰ καπάκια.
Φ.— Ὡς ἔδω καὶ μὴ περῖκει... μού γενεῖς παροξυμῶν,
κι' ὄλοι θὰ τοὺς τιμωρῶσω μόνον μὲ προβιάσμων.

Τὶ νὰ 'πὼ καὶ νὰ δικάσω ;
τί σαρόλα, τί κελοςί ;
ὄλοι θὰ τοὺς προβιάσω,
κάνε σὰν μορφή κι' ἄλλοῖος.

Εἶναι πλέον περῖτοιοι
ἀπηνεῖς Δρακόντων νόμοι...
τῶν Ἑλλήνων ἀρετὴ
μῖνει μόνον ἢ συγγνώμη.

Πλὴν ἂν εἰς νῆον πόλεμον μετρήσω λιποτάκτας
καὶ 'δὼ καμπόσους Ἀρῆδες
νὰ τρέμουν μὲ φαντάσματα καὶ νὰ θαρρῶν τοὺς φράκτας
γιὰ Τούρκου καββαλάρηδες,
κι' ἂν 'δὼ καὶ τότε, βρεῖ παῖδι, κανίνα μακ σπαθῶτο
νὰ ρίξη φυσικῶν σωρῶν ἀπὸ τὰ μᾶζια κάτω,
καὶ μὲς 'σ' αὐτὰ πουλιερά κι' ἀποσκιας νὰ βάλῃ
κι' ἔδωθε πάντα κι' ἄλλοι,
κι' ἂν Δράκοι τοὺς ἐγέννησαν κι' ἂν ἔχουν μίσων πλῆθος
θὰ κενωθῆ διὰ παντός ὁ τῆς συγγνώμης πῖθος,
κι' ἀνοικτιρῶνως θὰ θεοθεῦθ' ἀπὸ Στρατῶν στελιέχη...

(Εἶπε, κι' ὁ δικαζόμενος τοῦ δικαστοῦ τῆς βρέχει.)

Ὁ Φαδουλάς ὅτ' ὄν τὸν-Χανὲ μὲ τὸν Τεφῆκ τὸν κουενέ.

Φ.— Σιλάμ ἀλίεμ. . .

Τ.— Μπουγιουρῦμ καὶ κἀθισε καροῖ . . .
ὁ πόλεμος σὰς ἦτανε καρποῦ σαλατασῆ,
καὶ τὸ 'ντικὸ σὰς Χουκουμάτ μαζὶ μακ δαιμονίζεται
κι' εἰρήνη ξερωρίζεται.

Ζαῆμη ἐφῖνε ταραξηνῶν Μαυροκορνάτο στέλλει
καὶ τὸ συθῆκη τίλει.

Προνόμια τῶν Γιουνκλᾶρ, Κονοόλοι, Κονοσλάτα,
μὲ σὰς, κιοπόγλου κιοκικιέρ, γέννηκανε σαλάτα,
καὶ χὸς γκαλδὶν καὶ χὸς μπουλδουκ, καλὰ σὰς ἐριγῆκμα,
'στὴν Πόλι κελὼς ἦλθατε κι' ἡμεῖς καλὼς σὰς βρήκμα.

"Ανταμ ντελή, ντελή φυσὶκ αὐτὸ τὸ Ντεληγιάννη,
γι' αὐτὸν Ἰγγλῆς Σῶλοβερν ζουρλομανῆα κἀνει.

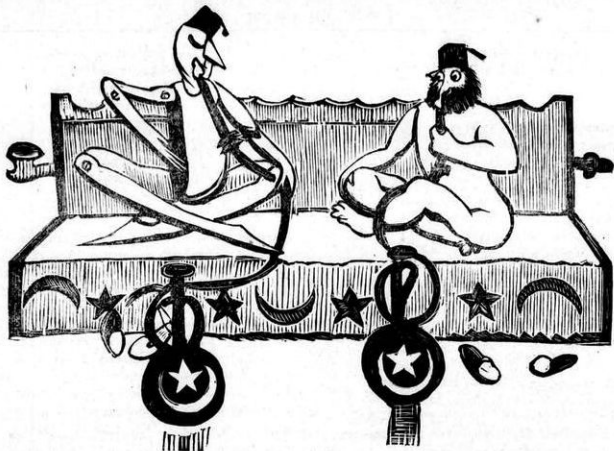
Κι' ἀπ' τὴν Ἀθήνα νὲ χαμπίρ, τί νῆσι, τί μαντάτα ;

Φ.— Ζαῆμη στείλε κι' ἡμεῖς ὅτ' ἐντινῆξ τὴ στρατὰ
καὶ μούπε σ' ἤγαγινε καὶ αὐτὸν τὴν Πόλι, κουεντέ,
νὰ κἀνης 'μπρός 'στὸ Πατισῶν τὸν καργιζὸ-μπερντέ,
καὶ σφίξου καὶ προσπαθῆσε μὲ τὸν καργιζὸ-Λῆκι
νὰ φέρῃς τὸ συθῆκη.»

Τ.— Καὶ σὺ τί τοῦτες ;

Φ.— Μάσαλλα, σακάρζαμ Ζαῆμη,
χαλί τῶν Τούρκων θὰ γενῶ καὶ τοῦ Χαμίτ κίλιμ,
μὲ τώρα ντὲν μού λῆς καὶ σὺ, πού μὲ τὸν θῆο τὰ χ' ἄλλοι,
ἀπ' τὸν καιρὸ πού 'χάρισαν τόσαι στεριαὶ καὶ θαλάσσαις
κι' ἦρθεκε τέροτρα τῆς γῆς ἄνταμ Γκιεκούρ Τριπτόλμος,
τῆ' ἀνομῆ, εἰρήνη γίνεται χωρὶς νὰ γίνῃ πόλεμος ;
"Ακουγα πόλεμο κι' ἐγὼ κι' ἀκόμῃα μὲ κἀμα,
μὰ ντὲν ἐπίστευα ποτὲς πὸς θάνατι τέτορο πράγμα.

Μουχαρμῆ, μουχαρμῆ, μπᾶμ μπουῦ, ἀσκή, μανί, μανί,
τὸ Βασίλῃ 'φ' ὀβίριξ νὰ μῆτῃ Μακετονία,
τὸ Βάσοσ Κρήτη τ' ἀβῆνιξ νὰ στήσῃ τὸ παντῆρ,
ιστὲ ὅτ' ἡθλο 'φ' ἄρμαδες ἀρμάδες νῆκα 'μέρα,
ιστὲ τορμῖλαις πᾶζινε κι' ἰλίγαν παραμῦτια,
ιστὲ τ' ἄρμαδες ἔκαναν συχὰ μὲ κολοκῦτια,
τὸ Θεοδωρῆ 'ξισπᾶτωσε καυγὰ νὰ κοκαρντίση,
Λιβνῆτις ἰσπᾶθῆκε ντουσιὰ νὰ μπουκαρντίση,

Πρίβεζας κάστρα 'πίφτανε, Πρίβεζας κάστρα ντούρα,
ντίν ξέραμε τί γίνεται 'σ'την άνακατοσουρα,
ισοτί γιαλός 'φουρτούνιαξε κι 'ιρχόταν άνω κάτω,
τορπίλαις μπλούμ ικάνανε κι' 'ιπίρτανε 'σ'τον πάτο,

Καραμπουρού, Καραμουρού,
κ'ιός ντίν χρωσάφ 'σ'τη Μιχαλού ;

Φρενοκομείο 'γίνηκε τής ντόξας τόν ρυμάδι,
πέντε Πηγάδια τόν πρωί, πενήντα όθό τόν βράδυ.
Ρεβένι, Μάτι, Μιανείξ, Μελούνα, Βελιστινό,
τί πόλεμος άλητινά σαν φάρσα ντίν νταστινό,
άρτικ Κουβέρνο 'πρόσταξε τόν πώς νά γίνουνε ούλα,
άρτικ Αύλή 'επρόσταξε μέ τή 'ντικη της βούλα,
μουσιρ 'Έτιμ ιρίχτηκε, 'σταθήκαμε 'σ'την πάντα,
ιτρώγαμ Σακουντ'άκηδες Βασιλική λοκάντα,
σειρά σειρά κοτόπουλα, τσανάκια και τζομέλκια,
καφφέ μαφφέ, φιλάμ φιστίκ, μά τίποτα ντουφέκια,
ισοτί μέμ 'μείρα χωριστή, Παρασκευή μεγάλη,
'Επιτελείο βάλθηκε 'σ'τά πόντια νά τόν βάλη,

λαίμοι μας 'ξισοκίστηκαν
ντίχως νερό για βριζιμό,
ποντάρια μας 'ιπρίστηκαν
άπ' τόν πολύ τόν τριζιμό.

Τελετόνιε πατιρντί—τσιφουτ, τελετόνιε νταχτούρι,
χαζίνις Σουλτάνου γιάκ παρα, πλερόνιε τόν Γεζαουρή,
τό Κάϊλερ άγρίψι, ντίν 'χει παίξει γέλα,
τό Ντεληγιάννη 'λούφαξε, τόν πρώτο πακαρντίλα,
Σουτάσαρ, Τίστα, Κάουφμαν, Λόου, Λιτάν και Μπόντιο
μέ ντούλους και μέ ντούλαις
'ιρτάσανε 'σ'τους Γρουονκλάρ γιό νά γενουίνε 'ιμπόντιο
σί κλεφτεριάς ρεμούλαις.

'Αρτικ άκόμα τόν Χαμίτ ντίν 'εθγαλε φιρμάνι,
Ζαχμ 'ιρέντης ντίν 'μυλεί τί κάναι, τί ντίν κάναι,
κι' 'έιντε νά 'δούμε μπακαλούμ, βραντζάειξ Ζημερόνι,
χαμπίρια πάνα κι' 'έρχοντα, κι' 'ιρήνη ντίν τελετόνι.

Τρίχουμ, 'ιρωτουν πολλοί
τέτοιο ζόρικο Κουδέρνο,
κι' 'έλλ 'έντ' 'έλλων τούς 'μυλεί,
γιαξ σου Γιάννη, κουκιά σπέρνω.

Φουκαραλί, παρασιζλί, και τού νταχτόλου φόρα,
μά 'γίνηκε τόν 'γίνηκε, Τεφφέ-Πασσα, και τώρα
μέ τόν 'ιρέντη Φασουλή
τέλιωμεν τόν σουθήκη,
κι' 'άρτικ μέ τέλης πτό πολύ
νά πάρεμ χαρτζήλια.

Γεζαούρηδες 'ξίπνησαν, 'σηκώθηκαν 'σ'τό πόδι,
κι' 'άκου νά λέν 'ιμπόρια κι' 'ντραγγυρο βροντώδη,
μπάλαις 'ιβάζαν άντεμναίσις μέξ 'σ' 'έντετα τά κανόνια,
Ραυτόπουλο τορπιλιτή ντίν 'χει πιά γαλόνια,
ισοτί κουμπάρς Πρίγκηπα ντίν ξέρω τί τά γίνη,
Ναυτοντοικείο 'γραψανε για σίγουρα παγαίνι,
άρτικ πολλαίξ 'ιπυροταις 'ιγίνηκαν παντού
και τόσουσ 'ιδικάζουνε και λέν 'εγγαγιός 'ιλυτού»,
κι' 'άβραντινι σικτιμινι, βρέ Τουρκαιλά κενέση,
μή ποχ χαλξός τόν κέφι,
κι' 'Αλλάχ κερμ τί γίνεται τού χρόνου τέτοια 'μείρα...
Τ.—Σούτ, σεστάιμ σουρατινά, σικτιρ από 'ντό πέρα.

Και κομπόσαις ποικιλιαίς μ' 'έλλων λόγουσ άγγελιαίς

'Ο Νίκος ό Μακρίδης, φίλος άγαπητός,
πού θά γνήσι 'ίλινο ντόροσ όνοματί,
άνήλική 'σ'την Πόλι μνηστήρις βακυλλή
μ' τού Παπαποστόλου την Κλεισάριαν 'έδη,
σπανιωτότην κόρημ μέ χάρει και μαλά, κι'
'ό Φασουλής ευχήτη τού κόρομ τού καλά.

Λοιπόν 'Επαμεινώνιδις ό και Χριστόφι,
πού βοήθις τού ρέκτου Γαλλένη προσλήθη,
άνηγαρόνι τούσ άνις 'Ασκληπιόδης,
και μέ βαβών μεγαλίον κι' 'ιπαιόνι άντημελίθ.

'Ιστορία τού Πολέμου τού 'Ελληνο-Τουρκικού,
'εργον τού Σπη'ιωτοπούλου, βιβλιος έκ τού συκοού,
περισκουδιστος και' δια κι' 'Ιστορία 'Ιωντανή,
πάρε την, 'ημεθεστί την, πριν άνάρπιστος γενή.

'Ανδρία Καραβίτσα βιβλιον έκ τών πρώτων,
τούσιστι ό Ζ η σ 1 άνο σ όπου θά κάμη κρότον,
άνετίου τής σήμησ τού φίλου συγγραφέρις,
πού μέξ 'σ'τους κορυφούσ καλείται κορυφαίς.